

EDITORIAL

XIII Congrés del PSC Catalunya, temps de canvi

Arriba el Congrés Obert dels i les socialistes de Catalunya. Ens trobem davant d'una oportunitat única per enfortir el nostre projecte polític: el socialisme democràtic, catalanista i federalista. És el moment de redefinir la nostra carta de presentació i inventar el nostre futur i un nou progressisme.

De la mà de tots i de totes, de tot el Partit dels Socialistes de Catalunya: representants i càrrecs electes, militants, simpatitzants, persones que no militen però que ens segueixen assíduament, votants actuals, passats i futurs, i la ciutadania en general, totes aquelles persones que veuen en nosaltres una alternativa per a un canvi a millor per a Catalunya.

Junts podem articular i encapçalar el nou catalanisme d'esquerra. Defensar els valors de llibertat i de justícia social, eradicar la precarietat i la misèria, crear nous llocs de treball, preservar els drets civils de les persones, l'estat del benestar, la modernització de la sanitat, la qualitat i la posada al dia de l'educació, i la igualtat d'oportunitats. Apostem per un nou i esperançador encaix de la nació catalana en un estat espanyol plurinacional, pluricultural i plurilingüe.

Obrim les nostres portes i la nostra història a totes aquelles persones que vulguin una Catalunya real i diversa de tots els seus homes i dones, de les necessitats i les esperances del poble ras, la Catalunya de la immensa majoria de progrés i de canvi que existeix entre nosaltres.

Aquest és l'objectiu i el projecte dels i de les socialistes de Catalunya: governar el nostre país amb eficàcia i rigor per tal d'assolir una Catalunya més lliure, més pròspera, i més justa. Un projecte amb la voluntat d'esdevenir en el marc central de referència del catala-

nisme. Un projecte que afirma que Catalunya ha de poder exercir plenament el seu autogovern en el marc d'un Estat federal i d'una Europa unida. Som catalanistes i volem afirmar una Catalunya capaç de forjar el seu futur des de cada municipi i cada territori, en el marc d'una Espanya i d'una Europa federal.

El canvi a Catalunya passa perquè des de ja, aprofitant el nostre XIII Congrés, els i les socialistes de Catalunya retrobem junts el camí de la nostra recuperació, repensem la nostra raó de ser, el nostre projecte i els nostres objectius. Volem reflectir allò que som i volem ser. Per això cal reflexionar sobre nosaltres mateixos, el nostre projecte polític, i el que estem disposats a oferir a la població. I ho hem de fer totes i tots junts.

Ernest Lluch deia que el socialisme és guanyar la màxima llibertat, la màxima igualtat i la màxima fraternitat possibles per a les persones que viuen en societat. Aquesta és la nostra lluita i junts la podem guanyar.

En aquest Congrés, tu tens la paraula.

socialistes.cat

Informació Congrés Obert
del PSC

Ser
alternativa:
nuestra
responsabilidad

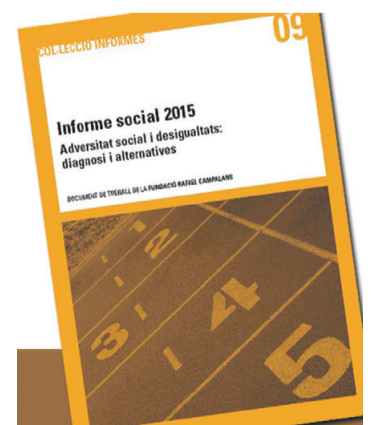
Catalunya temps de canvi
Més informació p. 03-04

Espanya p. 05

Brexit:
una nueva
oportunidad
para la política

Europa i EEUU p. 06

p. 07

DECLARACIÓ DEL PSC AMB MOTIU DE LA DIADA 2016

La celebració de la Diada Nacional és per als i per a les Socialistes de Catalunya una oportunitat de reflexió sobre el present i el futur del país, des d'una ferma voluntat d'unitat civil del nostre poble, forjada en la convivència, el respecte i la reivindicació.

Afrontemenguany la Diada des dels neguits causats per la crisi econòmica, l'atzucac en què es troba l'encaix de Catalunya a la resta d'Espanya i les incerteses creades per la situació europea i internacional.

Per això és important aprofitar la Diada per reflexionar, per cridar a un debat col·lectiu, respectuós i serè sobre quines són les millors opcions per construir un país millor i una societat més lliure i més segura, més pròspera i més justa, solidària i avançada.

Cal crear entre tots i totes les condicions institucionals, polítiques, econòmiques, socials i culturals per assegurar el progrés del país, per generar més ocupació i de més qualitat, per donar més oportunitats als treballadors i treballadores, autònoms i autònomes, emprenedors i emprenedores, en combat permanent contra les desigualtats, la precarietat i la pobresa que assetgen tants i tants dels nostres ciutadans i ciutadanes.

La unitat civil dels catalans es basa, entre d'altres coses, en l'impuls de la llengua catalana com a llengua pròpia del país i el ple respecte al caràcter oficial del català i el castellà. Volem una escola de la qual tots els nens i nenes surtin dominant el català, el castellà i l'anglès.

És una Diada per reflexionar sobre les nostres mancances en matèria de finançament i d'infraestructures, sobre la necessitat d'un nou pacte industrial i laboral, sobre la protecció dels nostres sistemes públics de sanitat i d'educació, sobre la qualitat i universalitat

dels serveis públics, especialment d'aquells lligats directament a la protecció social, sobre la urgència de comptar amb una veritable agenda ambiental i d'impuls a la inajornable transició energètica.

És una Diada per comprometre'ns col·lectivament en la lluita contra la violència de gènere, contra qualsevol discriminació i qualsevol mostra d'intolerància i exclusió.

Són moltes les coses que ens uneixen als catalans i les catalanes i convé fer-ne bandera precisament amb motiu de la celebració de la nostra Diada Nacional. Només des de la unitat, des de la recerca permanent d'amplis consensos i majories podrem fer avançar el conjunt de la nostra societat i assolirem la necessària millora del nostre autogovern, del nostre finançament i un nou pacte amb la resta de pobles d'Espanya capaç de garantir convivència, respecte, diàleg i entesa.

Els i les Socialistes de Catalunya seguim compromesos a assolir aquest nou pacte a través d'una reforma federal de la Constitució espanyola, fidels al nostre compromís permanent amb el catalanisme popular, que és transversal, acollidor i progressista, que cerca la màxima unitat entre els ciutadans i ciutadanes de Catalunya i una relació fraternal amb la resta de pobles d'Espanya.

Us encoratgem a celebrar l'Onze de setembre de 2016 des de la confiança en el nostre futur com a poble, amb ambició nacional i social i amb un gran esperit unitari.

Visca l'Onze de Setembre!!
Visca Catalunya!

Un nou Congrés per a una nova esperança

Miquel Iceta

@miqueliceta

A primers de 2015, en l'acte que vàrem celebrar al Palau de Congressos de Montjuïc, vàrem distribuir un Manifest on avançàvem una voluntat: fer un **proper congrés socialista que fos obert**, que no se cenyís a l'estricta debat intern, sinó que anés més enllà, conscients de la necessitat d'**ubicar el PSC en unes coordenades més amples**, tan amples com ho és el nostre potencial, com ho ha de ser l'espai ciutadà i electoral d'una esquerra transformadora, és a dir, una esquerra de vocació majoritària i de govern. Un **"congrés obert"** que enriqueís la nostra reflexió, que la fes aterrar arran de carrer, de cada sofriment, de cada necessitat, dotant-los d'una nova perspectiva, d'una nova esperança. Un "congrés

"Un congrés obert que permeti repensar el PSC, que esdevingui el senyal públic d'una nova etapa, d'una nova disposició, d'una nova represa"

obert" que permeti **repensar el PSC, que esdevingui el senyal públic d'una nova etapa, d'una nova disposició, d'una nova represa**. El punt de partida cap a les noves agregacions que ens fan falta, perquè **la unitat socialista** és una gran fita del nostre passat, però és també un imperatiu inexcusable del nostre futur. Velles i joves esquerres hem de ser capaces de generar **una cultura política comuna**, perquè **només la unió fa la força** i perquè només les idees clares i compartides, transformadores i viables, poden avui **obrir un nou horitzó** i guanyar-se la voluntat i la confiança de la ciu-

tadania. L'esquerra no guanyarà mai perquè tingui raó, guanyarà perquè prèviament hagi arribat al cap i al cor de la gent. I aquesta serà l'única garantia de la seva obra transformadora: fer-la amb la gent, responant al seu batec, comptant amb el seu judici crític, la seva exigència, el seu compromís i la seva força.

Patim una situació molt greu, traumàtica, en què bona part de les cotes socials guanyades en el passat pels nostres predecessors i per nosaltres mateixos han decaïgut o s'han afeblit i perillen greument. La causa principal d'aquest retrocés és l'austericidi d'aquests anys i les **derives econòmiques depredadores i irresponsables** que l'han precedit, a l'empara d'una **globalització feta al marge de tot control democràtic** i de tota consideració d'interès general. Això ha donat lloc a autèntiques **tragèdies humanes**, a molta angoixa i molt patiment i a una extraordinària frustració, amb una forta sensació d'inseguretat, de por, de desconfiança. Degradació de l'Estat del Benestar, particularment de l'educació i la sanitat públiques. Massa gent sense feina; especialment, els joves, més preparats que mai i més exclosos que mai. Llocs de treball temporal, sense garanties, amb sous-escombraria. Inversions-estafa dels estalvis. Economies familiars penjant del fil de la pensió dels avis. Hipoteques fallides. Desnonaments sense pietat. Emigració de molts joves, sovint els més ben preparats. Incertesa en les futures jubilacions, a causa d'un treball massa tardà i discontinu...

Aquesta situació extrema també està donant lloc a **una general disconformitat amb el funcionament de les coses**, a una creixent rebel·lia envers el sistema que ens ha dut fins aquí, a **una estesa voluntat de canvi**. No es tracta ja dels segments tradicionalment més conscients i crítics, és tracta també d'amples capes de la nostra societat. **Hi ha necessitat vital d'una nova esperança, d'un nou horitzó que ens inclogui a tots i totes**, que ens permeti deixar de témer pel nostre futur personal i col·lectiu, pel futur dels nostres fills i nés.

A Europa aquesta voluntat de canvi és una constant i s'ha manifestat de diferents maneres. El **moviment dels indignats** en va ser una primera expressió. Alguns van reduir-la a un problema d'ordre públic, però era **una llavor que queia en terra fèrtil i adobada**. No va trigar a desvetllar mostres de solidaritat d'amples sectors socials, que manifestaven així la seva coincidència amb la **necessitat i l'exigència d'una nova manera d'entendre la política, més propera, més transparent, més neta, més participada**; així com d'un **nou patró de**

Catalunya, temps de canvi

XIII CONGRÉS

justícia social, especialment atent a les dinàmiques de l'exclusió social que amenacen segments sencers de la nostra societat. I **-atenció!-** amb una **alta consciència solidària envers el conjunt de la humanitat**, amb una disposició exemplar a un replantejament general de les coses, compatible amb la sostenibilitat i amb el reequilibri global.

Cal donar resposta a aquesta vasta voluntat de canvi, amb propostes transformadores i viables, que obrin nous escenaris d'esperança. Altrament, si no estem a l'altura d'aquesta exigència ciutadana, estarem alimentant l'immobilisme i la por, els nous populismes de dreta, així com l'autoritarisme i el feixisme que els acompanyen; estarem posant en risc la democràcia. **L'esquerra europea té contreta una greu responsabilitat en aquest sentit**. No n'hi ha prou a "fer els deures", a "fer bona lletra", a resoldre eficientment els greus problemes sobrevinguts. **Cal connectar amb el batec de la gent**, cal oferir una nova perspectiva veritable i entenedora, **cal obrir els finestrals de l'esperança**. No és al laboratori només, sinó també a l'àgora, on cal construir un futur millor. On cal impulsar l'**Europa política, l'Europa de la ciutadania**, l'instrument democràtic que, amb els seus homòlegs d'altres continents, han de posar en cintura les finances globals i han d'encetar una **governança mundial** reequilibradora, que se'ns fa èticament inexcusable.

"Cal donar resposta a aquesta vasta voluntat de canvi, amb propostes transformadores i viables, que obrin nous escenaris d'esperança"

A Catalunya, se'ns hi afegeix un factor que ha estat de confusió, però que cada dia que passa va esdevenint més clarificador. D'una banda, som en **un obvi final d'etapa en la relació Catalunya-Espanya**. La cosa no dona més de si. **El pacte constitucional de 1978**, que contenia possibilitats diverses de desenvolupament, ha acabat engorgint-se i esdevenint insuficient per obra d'unes polítiques espanyoles restrictives i, finalment, a causa de la **sentència sobre el nou Estatut**, determinada per la pressió de la dreta espanyola i que va tancar portes que haurien d'haver restat obertes. Ens les van tancar als nassos, després d'haver culminat el pacte estatutari en seu parlamentària espanyola i d'haver-lo referendat el poble de Catalunya. No hi ha solució si no és en el marc d'un **nou pacte Catalunya-Espanya**, un pacte superior dels actuals problemes i que voldríem situat en el marc d'una reforma federal i plurinacional de l'Estat espanyol. D'altra banda, cal constatar que, a partir de **la mobilització més gran i exemplar que ha produït el poble de Catalunya**, la fuga independentista no va enlloc. Entre d'altres coses perquè respon a estratègies de partit, legítimes però nocives. Hi ha el risc d'arrossegar el país cap a una frustració que no li convé gens. **Urgeix reconduir les coses**. Avui, es fa inexcusable **sumar la força de tot el catalanisme**. **Cal refer la centralitat catalana**. **La iniciativa política no pot restar en els extrems**. Hi ha polaritzacions que po-

den fer molt de mal a la nostra societat, que només condueixen a la divisió i a la frustració. Ens cal com mai **bastir una estratègia nacional**, compartida per totes les forces del catalanisme, al voltant d'**objectius nous, però contrastats i viables**. Els brindis al sol, poden tenir utilitat partidària, però, col·lectivament, són estèrils i afeblidors.

Els reptes que tenim plantejats, a Catalunya, a Espanya i a Europa, **demanen repensar el socialisme democràtic, posar-lo a punt per a una urgent represa**. Com també demanen **la maduresa de les esquerres en el seu conjunt**, tant de les esquerres que venim de lluny com d'aquelles altres que acaben de néixer. Ens fa falta l'articulació d'**una cultura política compartida, que constitueixi la sòlida base de l'aliança de progrés i de canvi que la gent necessita i reclama**. Cal, en aquest sentit, **combatre la prepotència**, la d'aquells que, per vells, creuen saber-ho tot i resulten incapaços d'aprendre res de nou, en un temps de grans novetats, com la d'aquells altres que, per joves i encara amb poc bagatge, poden caure fàcilment en els vells tics de les esquerres il·luminades i autoritàries de nefasta memòria. La tradició llibertària, de la que el PSC sempre s'ha sentit hereu, és un immillorable antídote. Un cop més, el recomanem, tant de portes endins com de portes enfora.

El XIII Congrés del PSC ha de ser la rampa de llançament d'aquests debats i el trampolí cap a un nou horitzó. Ha de ser el fòrum on s'han de fer sentir les veus plurals dels socialisme català, de la militància i també la ciutadania que se sent socialista, del partit i també del conjunt de l'espai socialista, de l'ampia família socialista, en tots els seus accents. Ha de ser l'inici d'una nova etapa oberta i agregadora, plural i integradora, al servei del poble de Catalunya, de la nació catalana i de l'Espanya, l'Europa i el món diferents que sabem possibles.

Miquel Iceta és el primer secretari del PSC.

RESUM DE LA PONÈNCIA MARC DEL XIII CONGRÉS DEL PSC · Novembre 2016

TEMPS DE CRISI

El Partit dels Socialistes de Catalunya es proposa, amb aquest XIIIè Congrés, enfilars la via de sortida de l'etapa més dura i difícil que li ha tocat viure en democràcia, en la qual ha estat sacsejat pels impactes interns i externs d'una crisi que denota grans disfuncions i mancances del nostre sistema polític.

PER UN "NOU INICI" DEL SOCIALISME CATALÀ

Per superar les diverses crisis que afecten avui el nostre país, el PSC es disposa a repensar i a reformar les seves polítiques, a repensar-se i a reformar-se ell mateix. Cosa que no és cap novetat. El socialisme democràtic, la causa més vella de totes les causes, hereva dels successius moviments de la humanitat per la llibertat i la justícia, ha hagut de començar de nou, d'emprendre "nous inicis" (en paraules de Willy Brandt), en moltes altres ocasions. I ha sabut fer-ho, ha sabut prémer la tecla "Reiniciar" sense por, sense conservadores, amb generositat, amb altura de mires, superant vicis, inèrcies i humanes gasiveries, aconseguint ser sempre la causa més jove i més innovadora.

UNA SOCIETAT EN TRANSICIÓ

Una vegada més, doncs, el socialisme català es disposa a passar full. Ho farem sense recança, sabedors que no hi ha veritats absolutes, que només som un instrument al servei de la llibertat i de la justícia. I que no hi ha doctrina ni interès ni habitud ni inèrcia que puguin prevaldre sobre aquests objectius bàsics, sinó que tot ha de supeditar-s'hi. I que només ens valen les eines que ens permeten treballar a favor d'aquests objectius, avui i aquí, de manera eficient, segons exigeix la gran transició que viu la nostra societat.

LA IDENTITAT DEL PSC

Ens volem reinventar, no en el buit ni partint de zero, sinó reafirmant els principis que ens inspiren, tot rellegint-los a la llum de les transformacions socials en curs. Conscients que els principis expressen un sentiment i una voluntat, però que no constitueixen una guia concreta i precisa per a l'acció política i que, per tant, seria un error refugiar-s'hi i creure que la seva repetició com una lletania equival a un projecte polític.

QUINA CATALUNYA

Avui, un cop més, hi ha qui pretén imposar-nos un parèntesi en el qual hi hagi una sola finalitat: "Catalunya", una pàtria abstracta, ara míticament independent, que deixi de banda la natural confrontació dreta/esquerra. No cal dir que això és inviable, perquè topa amb la realitat quotidiana i amb els problemes sagnants que s'hi donen. I es correspon amb les clàssiques maneres que s'ha empescat sempre la dreta per tractar de preservar els seus interessos.

No hi ha causa catalana sense atendre els neguits de la ciutadania catalana; seria una closca buida, una nostàlgia, una excusa, una trampa. La qüestió és la Catalunya real, la d'ara i aquí, feta de gent concreta, amb els seus patiments, necessitats, urgències, desitjos, ideals.

L'AGENDA DEL SOCIALISME CATALÀ

1. UNA SORTIDA JUSTA DE LA CRISI ECONÒMICA, que no gravi un cop més sobre els de sempre, que restitueixi els equilibris perduts, ha de conjugar unes polítiques que assegurin: un creixement econòmic sostingut i sostenible, capaç de generar llocs de treball de qualitat, cosa que reclama la reorientació progressiva del nostre model productiu i energètic, una reforma del mercat de treball per acabar amb la seva crònica dualitat.

2. LA SUPERACIÓ DEL GREU ATZUCAC EN QUÈ ES TROBA CATALUNYA demana un canvi dràstic de condicions internes i externes: una aposta inequívoca pel retrobament de la ciutadania catalana en una causa comuna que recuperi i enforteixi la unitat civil del nostre poble; la suma de tota la força disponible al servei d'una estratègia nacional sòlida i compartida; el reconeixement clar i net de la nació catalana per part del conjunt de la societat espanyola; una relació amb l'Estat que, partint d'un marc federal, es basi en el reconeixement sense embuts de la seva realitat plurinacional; un ple i millor autogovern, més eficient, més participat, capaç d'articular un impuls mancomanat de tots els agents socials de progrés; un marc competencial que comporti el ple autogovern, en el marc d'unes interdependències hispanes i europees que no resultin un llast, sinó un trampolí i que projectin la nació catalana cap al futur i cap a la primera línia europea; la garantia dels recursos financers deguts, a partir d'un model de finançament que inclogui la coresponsabilitat fiscal real i que es basi en els criteris de solidaritat, d'ordinalitat i de gestió compartida.

3. LA REGENERACIÓ DEMOCRÀTICA necessària per refer la confiança ciutadana i retornar a les institucions la seva plena legitimitat. Això suposa avançar simultàniament en dos grans objectius: la millora de la representació democràtica i la millora del bon govern. Pel que fa a la millora de la representació democràtica, urgeix: la reforma dels partits polítics, fent-ne instruments més oberts a la societat, menys endogàmics, més transparents, més democràtics, més saludables; la reforma del sistema electoral, introduint-hi una major proporcionalitat i circumscripcions més petites que permetin una relació més estreta i permanent entre electes i electors; l'impuls de canals i mecanismes de participació ciutadana, d'autogestió dels usuaris, de cogestió dels serveis públics, de responsabilització de les persones. Pel que fa a la millora del bon govern, cal promoure: el principi de

legalitat; l'avaluació de les polítiques públiques; el rendiment de comptes respecte de cada projecte, de cada comesa; la transparència immediata i continuada de la gestió; l'autonomia de l'administració respecte dels partits, evitant la "colonització" partidista de les institucions; i mesures específiques i dràstiques contra la corrupció.

UNA ESTRATÈGIA PER IMPULSAR L'AGENDA SOCIALISTA A CATALUNYA

Pel que fa al desenvolupament nacional de Catalunya i als seus encaixos hispànics i europeus, pensem que no valen decantaments unilaterals i instrumentals, ni conservadors ni radicals, sinó el màxim consens nacional possible, tant per raons tàctiques –la força de Catalunya ha radicat sempre en la seva màxima unitat– com per raons estratègiques –la nació no és altra cosa que el consens permanentment renovat de la ciutadania. Ens oposarem, doncs, a les preteses estratègies nacionals que amaguen interessos exclusivament partidistes i que pretenen suplantar la nació; es tracta del nacionalisme, sempre instrumental, de la dreta catalana i de la dreta espanyola i que sovint contamina i confon la vida política. En aquest sentit, proposem la col·laboració de les forces parlamentàries que es reivindiquin del catalanisme per tal d'assolir la més gran entesa possible al servei de Catalunya, de la seva ciutadania plural, de la seva realització nacional, del ple desenvolupament de la llengua i la cultura que li són específiques; per tal de bastir una estratègia nacional compartida el més majoritària i forta possible.

EL PARTIT QUE ENS CAL

Per això necessitem un partit capaç de repensar-se, de reformular-se permanentment, d'emprendre "nous inicis", de prémer la tecla "Reiniciar", en sintonia amb la més gran exigència democràtica i de participació de la nostra societat, en particular de les més joves generacions; d'ample espectre, pluralista, capaç de reunir les molt diverses voluntats de canvi que es donen a Catalunya; flexible i creatiu, permeable a les aportacions innovadores de tothom, capaç d'adaptar-se a les noves realitats i exigències i de formular les noves respostes que demanen tant els vells com els nous reptes; expressió de les classes populars, dels homes i dones en situació de precarietat, dels treballadors, dels aturats, dels exclosos, de les seves necessitats, anhels i esperances; arrelat a tot el territori del nostre país, capaç d'erigir-se en la més ajustada expressió de la pluralitat del nostre poble; expressió de la Catalunya de progrés, fidel a les necessitats, interessos i ideals de la nació catalana i abanderat –com dèiem el 1977–, d'"Una Catalunya lliure, pròspera i sense classes".

Calendari del Congrés del PSC

Convocatòria i tancament del cens
2 de juliol

Enviament Ponència Marc web PSC
5 de juliol

Termini presentació precandidatures
19 - 21 setembre

Recollida d'avals
21 - 28 setembre

Proclamació candidatures
29 de setembre

Enviament aportacions a la Ponència Marc
fins el 29 de setembre

Campanya informativa candidatures
30 de setembre a 14 d'octubre

Elecció delegats/des
fins el 10 d'octubre

Enviament de la memòria d'aportacions i dels informes de gestió
10 d'octubre

Jornada de votació Primera Secretaria
15 d'octubre

XIII Congrés del Partit
4, 5 i 6 de novembre

Podeu llegir sencera la Ponència Marc del XIII Congrés del PSC

Ser alternativa: nuestra responsabilidad

Meritxell Batet

Winston Churchill dijo hace muchos años que el precio de la grandeza es la responsabilidad. Empiezo este artículo con esta cita porque, en los primeros pasos de la XII Legislatura, desde tribunas públicas a conversaciones privadas, está siendo común apelar a la responsabilidad de los partidos políticos, bueno, en realidad se apela a la responsabilidad del Partido Socialista, como si con los otros no fuera la cosa.

Y yo puedo estar de acuerdo con parte del enfoque. Si partimos del concepto de responsabilidad como la conciencia que tenemos de las consecuencias de todo lo que hacemos o dejamos de hacer sobre nosotros o sobre los demás, está claro que en esta nueva legislatura que ahora comienza, todas las fuerzas políticas deberíamos pensar, ante todo, en cuál es nuestra responsabilidad con el país, y cumplir con ella. En efecto, esta es la pregunta más importante que un socialista debe hacerse: ¿cuál es la responsabilidad del Partido Socialista con España y con Cataluña? en un momento crítico como este, ¿cuáles son las consecuencias de nuestras acciones sobre el futuro del conjunto de los ciudadanos y ciudadanas?

Para contestar esta pregunta, hay que tener en cuenta muchas cosas: los retos que tenemos como sociedad, la creciente desigual-

dad, el contexto europeo, la situación internacional, la crisis territorial que estamos viviendo, la economía. La estabilidad del país, nos dicen con insistencia. También. Pero esa estabilidad es precisamente la responsabilidad que recae sobre aquella fuerza política que ha sacado más escaños. El PP debe asumir que en un sistema parlamentario tener más escaños no le da un derecho subjetivo a presidir el Gobierno, sino que debe conformar y ahormar una mayoría parlamentaria con la que compartir políticas y programa, porque una vez alcanzada la investidura habrá que garantizar la gobernabilidad con los afines ideológicos. No es el caso del Partido Socialista. Garantizar una alternativa de gobierno, como la principal fuerza de la oposición, es nuestra responsabilidad, teniendo en cuenta además que estamos advertidos de que si no lo hacemos bien podemos perder esa condición en un futuro inmediato. Esa también sería una muy mala noticia para el país y hacer todo lo posible por evitarlo es un ejercicio de responsabilidad necesario y obligado.

“Tenemos la convicción profunda de que España será mejor si tiene de nuevo un Gobierno del Partido Socialista”

Es, pues, la construcción de esta alternativa la verdadera y más importante responsabilidad que el Partido Socialista debe asumir en esta legislatura que ahora comienza. Voy más allá: en realidad, la España de las próximas décadas depende de la capacidad del Partido Socialista de construir esa alternativa para seguir siendo el partido que más contribuya al desarrollo, crecimiento, bienestar y vertebración del país. Una democracia no existe sin alternativa: tener la posibilidad de cambiar es consustancial al propio concepto del sistema democrático. Construir una acción de gobierno es muy importante, pero también lo es construir una alternativa sólida, creíble, ganadora. Para un país, no tener una alternativa viable es tan grave como no tener un gobierno viable.

Ser percibidos como una alternativa capaz de sacar a la derecha del gobierno será un camino difícil, a la luz de los resultados electorales, pero no partimos de cero, porque tenemos un proyecto sólido, que se desarrolla en nuestro programa electoral, el más trabajado, participado y riguroso de todos los programas que se presentaron a las elecciones.

En aplicación de este programa el Grupo Socialista ya ha presentado más de 150 iniciativas parlamentarias sobre lo que pensamos que son las políticas más urgentes que hay que implementar en los primeros meses de la legislatura: derogar la LOMCE, la reforma laboral, la reforma local y la “Ley Mordaza”; aprobar una ley de segunda oportunidad, aprobar una ley para luchar contra la pobreza energética; recuperar el poder adquisitivo de los y las pensionistas; subir el salario mínimo interprofesional; garantizar un ingreso mínimo vital a las familias que no tienen ingresos; restaurar la independencia de RTVE; abordar un pacto para acabar con la violencia de género, entre muchas otras.

Son iniciativas que comienzan a dibujar el proyecto con el que nos presentamos a las elecciones. Un proyecto basado en la justicia social cuya base nos puede permitir construir un modelo de desarrollo económico distinto. Un proyecto que apuesta por la recuperación de la confianza de la ciudadanía en sus instituciones, por la política limpia y libre de corrupción. Un proyecto basado en la radical igualdad entre hombres y mujeres, en el respeto a la diversidad, en la lucha contra la pobreza y la exclusión social, especialmente de los niños, que es la

“La España de las próximas décadas depende de la capacidad del Partido Socialista de construir esa alternativa para seguir siendo el partido que más contribuya al desarrollo, crecimiento, bienestar y vertebración del país”

más injusta de todas. Un proyecto que, en tiempos de involución, apuesta más que nunca por una Europa federal para profundizar en el modelo social europeo. Un proyecto que hace años que es el único que plantea un nuevo pacto político, una salida al encaje de Cataluña en el resto de España, que es la reforma constitucional para caminar hacia un Estado Federal. Un proyecto, en definitiva, opuesto al que representa el PP, por las políticas, pero sobre todo, por la manera distinta de concebir la Política.

Tener las mejores soluciones, tener el mejor proyecto y una vocación de servicio público, no es suficiente, pero es un primer paso imprescindible. Ahora es necesario que todos los y las socialistas, especialmente los que tenemos asignada la tarea de representar a nuestro partido en el Congreso de los Diputados, expliquemos ese proyecto con la pasión del que sabe que el futuro del país depende de nuestra capacidad para lograr que se haga mayoritario. Este es el encargo que nos han hecho los ciudadanos para esta legislatura. Esta es, por encima de todo, nuestra responsabilidad con nuestro país. Tenemos la convicción profunda de que España será mejor si tiene de nuevo un Gobierno del Partido Socialista. Los diputados del PSC en el Congreso pondremos todo nuestro esfuerzo y talento para hacerlo posible.

Meritxell Batet es Secretaria General Adjunta del Grupo Parlamentario Socialista en el Congreso de los Diputados y Secretaria de Estudios y Programas del PSOE.

Brexit: Una nueva oportunidad para la Política

David Fuentes

@dfuentes_dls

El pasado 23 de junio una mayoría escasa pero suficiente de votantes británicos apoyaron la opción de la salida del Reino Unido de la Unión Europea. La primera consecuencia fue un caos institucional y político sin precedentes en la historia parlamentaria británica, caracterizada por una gran estabilidad, que no hizo sino ampliar la incertidumbre. Los primeros en quedar en evidencia fueron el conjunto de las formaciones políticas del Reino Unido. El ya ex primer ministro británico, David Cameron, convocó un referéndum de consecuencias inciertas, de forma irresponsable y por motivos partidistas, y lo perdió tan sólo un año después de haber sido reelegido con gran

ventaja respecto a sus contrincantes políticos. El partido Conservador de Cameron, así como los Laboristas británicos, mantuvieron posiciones tacticistas basadas solamente en política nacional. Ninguno estuvo a la altura de la ocasión histórica a la que se enfrentaban. Los populistas, por su parte, padecieron el mal del éxito inesperado. Su campaña y sus trayectorias políticas sólo se podían sostener si el Reino Unido permanecía en la Unión Europea. ¡Como se justifica, si no, que Nigel Farage dimita como líder del UKIP pero mantenga su escaño como eurodiputado! Nadie, absolutamente nadie en el Reino Unido, había preparado seriamente el camino de la salida, ni tan siquiera los que estaban a favor dentro del Partido Conservador. Sólo hay que ver el pobre papel jugado por Boris Johnson (ahora Ministro de Exteriores!) una vez certificado el resultado del referéndum.

Este fracaso de la política deja un escenario económico complejo. La incertidumbre siempre ha sido el principal enemigo de las expectativas. Y estas son, hoy más que nunca, el principal motor de la economía. Después del referéndum no existen todavía previsiones oficiales que evalúen el impacto económico, pero si hacemos caso a los indicadores ofrecidos por la prensa financiera internacional, parece claro que a corto plazo habrá consecuencias principalmente para el Reino Unido, y en menor medida para los socios europeos. La devaluación de la libra respecto al dólar en un 10% (aunque beneficie a los sectores exportadores) así como el freno de la inversión y el aumento del desempleo adelantan una más que probable entrada del Reino Unido en recesión. Las economías europeas no parece que se estén viendo afectadas a corto plazo tanto como la economía británica. Pero aún así, a medio y largo plazo la intensidad de las relaciones entre británicos y europeos acabaran teniendo consecuencias.

Ante esta situación de crisis política, institucional y económica, el calendario político que permita desbloquear la situación es clave. La

política con mayúsculas vuelve a asumir el protagonismo y vuelve a tener la oportunidad de reivindicarse. El panorama de negociación es realmente complejo, no sólo técnicamente, sino también políticamente. En función de los resultados supondrá una salida suave o radical del Reino Unido y configuraran unas relaciones entre europeos e internacionales realmente diferentes. Europa no puede someterse al chantaje populista y permitir el acceso a los beneficios del mercado común sino se acepta la libre movilidad de personas y trabajadores en todo su conjunto, pero tampoco puede acabar teniendo con el Reino Unido una relación como la que tiene con Canadá. El Reino Unido no puede encerrarse en sí mismo, por mucho que la opción de salir de la UE haya ganado, pero su sistema político y de partidos no aguantaría la percepción por parte de la ciudadanía de que el resultado del referéndum no se ha tenido en cuenta. Los calendarios electorales en Holanda, Francia o Alemania también juegan en esta batalla política y

mediática de percepciones. Ante esta situación se habla ya de calendarios de negociación que irían de 2017 a 2019, una vez invocado el famoso artículo 50 por parte del Reino Unido. En 2019 se producen las nuevas elecciones al Parlamento Europeo y en 2020 habrían nuevas elecciones en el Reino Unido.

Pero más allá de estos calendarios, lo que se juegan los ciudadanos europeos y británicos, es el éxito de unas relaciones políticas, económicas e internacionales que fortalezcan la prosperidad, la seguridad y el protagonismo e influencia internacional del continente europeo frente a los enormes retos que asume hoy en día, una vez conocida la decisión controvertida pero democrática de los británicos.

David Fuentes es economista y asesor en materia de Empleo y Asuntos Sociales del eurodiputado del PSC Javi López

Las elecciones estadounidenses de 2016: mejor la UCD que la Alianza Popular

David Lizoain

@lizoain

La versión moderna de los Republicanos, el partido de Lincoln - el gran emancipador - comienza con el nombramiento de un extremista en 1964. Barry Goldwater votó en contra de la Ley de Derechos Civiles. Los Republicanos son el partido de Richard Nixon, que empleó el racismo apenas velado para ganar apoyo en los antiguos Estados Confederados con su estrategia del sur. Son el partido de Ronald Reagan, cuyos asesores militares pensaban que sería posible ganar una guerra nuclear. Son el partido de George W. Bush, con su legado de tortura y guerra ilegal. El candidato Donald Trump - quien fue tuteado hace décadas por el abogado de Joseph McCarthy - no es tanto una aberración como la expresión lógica de lo que los Republicanos han llegado a representar en las últimas décadas.

Si hay una diferencia clave entre Trump y el resto, es una de tono: no es ni cortés como Reagan, ni un patricio como Bush Padre (o Romney), ni un campechano simpático como Bush Hijo. Sus formas le hacen el equivalente estadounidense de la derecha radical en Europa, caracterizada por su nativismo, su autoritarismo, y su populismo. Es un peligro mundial.

Los Demócratas han respondido presentando tanto la candidata menos popular y la tecnócrata más competente de toda su larga historia. Hillary Clinton es la definición de manual del mal menor: mientras que sus calificaciones no tienen precedentes y por lo tanto ella romperá el techo de cristal más relevante, ella representa la continuación de un proyecto económico neoliberal desacreditado y una política exterior beligerante y desastrosa. Hillary avaló la guerra en Iraq y fue una arquitecta clave del debate de Libia. Ella es la última de los grandes líderes del centro progresista de los noventa. Aunque el proyecto que ella encarna ya ha pasado su fecha de caducidad, se enfrenta a un candidato que busca hacer retroceder el reloj hasta

los 50s. Mejor lo caducado que lo podrido.

La convención nacional de los Demócratas fue el triunfo de la propaganda y una clase magistral de la política práctica, logrando una serie de éxitos notables. Destacan dos: en relación a la candidata, casi hizo que Hillary Clinton cayera bien, y sin duda enfatizó su tenacidad y habilidad. Pero de mayor relevancia es que logró unir a un partido dividido. Los Demócratas, como los laboristas en el Reino Unido, o el electorado progresista español, cuentan con una división que es a la vez ideológica y generacional. Bernie Sanders, en principio un candidato de protesta que se convirtió en un serio rival, prometió lo que el llamaba una revolución política; en realidad, el ofrecía nada más y nada menos que una versión estadounidense de la socialdemocracia. Paradójicamente, era un candidato mayor de los setenta quien señalaba hacia donde sopla el viento. Su mensaje resonó de manera abrumadora entre los jóvenes. Así que mientras que la socialdemocracia se encuentra en un estado de letargo en Europa, de repente en los EEUU es el proyecto del futuro.

Los Demócratas han logrado consolidar la coalición de Obama de jóvenes, sindicalistas, inmigrantes, personas de color, las mujeres, y

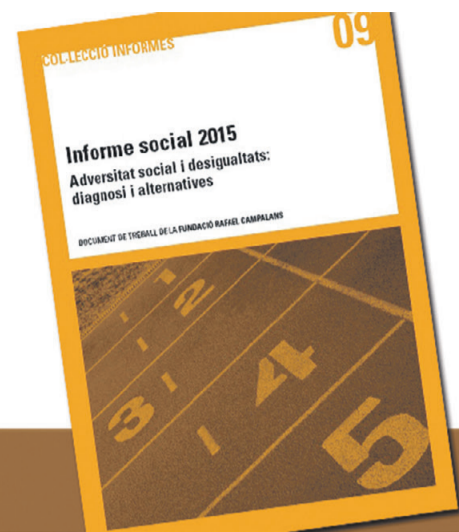
“Los Demócratas han logrado consolidar la coalición de Obama de jóvenes, sindicalistas, inmigrantes, personas de color, las mujeres, y cosmopolitas urbanas. La unión es imprescindible para batir a Trump”

cosmopolitas urbanas. La unión es imprescindible para batir a Trump. La importancia de lo que está en juego demuestra la necesidad de montar un frente democrático contra la derecha radical. Pero mientras que el mayor argumento a favor de los candidatos del establishment es que no son unos extremistas, los extremistas continuarán prosperando. El equivalente de votar por Hillary contra Trump es votar por un Sarkozy contra Le Pen, o por Cameron contra Brexit, o por Renzi contra todos. Afortunadamente, Sanders nos demuestra que el liderazgo de este bloque está en el aire. Hillary Clinton será un escudo contra lo peor que nos ofrece el mundo. La esperanza es que ella nos gane algo de tiempo para que una alternativa pueda emerger desde las cenizas de la tercera vía, el nuevo centro, y la política Clintoniana.

David Lizoain es licenciado (A.B) en Economía per Harvard University

Informe social 2015

Adversitat social i desigualtats: diagnosi i alternatives

Presentació: dijous, 15 de setembre, a les 19h.

II CONVENCIO FEDERALISTA

Barcelona, 1 d'octubre de 2016

Fundació
Rafael Campalans

Tota la informació de tots dos actes a www.fcampalans.cat

ESCOLA DE FORMACIÓ

XAVIERsoto INFORMA

Nou curs a l'Escola Xavier Soto

L'Escola Xavier Soto presenta la seva oferta de formació per a aquest nou curs polític en el qual tindrà lloc un nou cicle de congressos. Per això, oferirà durant el mes de setembre una sèrie de xerrades al territori sobre el funcionament d'aquest i el procés d'esmenes.

El funcionament ordinari de l'Escola tindrà com a eixos l'ideològic, propostes i millores per a un bon funcionament de l'organització, fonamentalment les agrupacions, i habilitats personals, a més d'una sèrie de propostes noves en una reorganització de cursos i xerrades dels quals s'informarà oportunament. La idea és proporcionar una formació sòli-

da i integral en tots aquells aspectes que un militant socialista, ocupi o no càrrec institucional o orgànic, ha de conèixer.

A més, es faran propostes a col·lectius com les JSC i els "senior" de l'organització i es desenvoluparan aquelles qüestions que conjunturalment puguin sorgir.

Com a novetat també s'oferiran xerrades especialitzades impartides per persones de reconegut prestigi en els seus àmbits i que, sens dubte, enriquiran, no només el ventall formatiu sinó també el potencial de l'organització. En resum, una oferta dirigida a enfortir tots els àmbits en què un partit socialista ha de mostrar-se hegemònic i actiu per afrontar amb garanties l'activitat política. La voluntat acompanyada de la necessària formació contribuirà a la contínua renovació que l'esquerra ha d'abanderar i a recuperar la confiança de la ciutadania en el nostre projecte.

Luis Miguel Guerra és director de l'Escola Xavier Soto / @luimigumu

DARRERES PLACES DISPONIBLES

- Taller de Ràdio i TV
- Taller d'expressió corporal i teatre
- Comunicació Política 2.0
- 60% de classes pràctiques
- Amb o sense titulació universitària
- Beques Fundació Campalans

Calendari del curs:

d'Octubre 2016 al Maig 2017
Divendres de 16 a 21h
Dissabtes de 10 a 14h
(setmanes alternes)

Preu:

1.680€ (més 30€ preinscripció)

Més informació i preinscripcions

comunicacio.lideratgpolitico@gmail.com

Diplomatura de postgrau en
Comunicació i lideratge polític 30 ECTS

Curs 2016-2017 4ª edició

Escola de Formació Xavier Soto (PSC) · Nicaragua, 75 · 08029 Barcelona · tel 93 474 24 30 · administracio@escolaxaviersoto.org · www.escolaxaviersoto.org · escolaxaviersoto.socialistes.cat

L'altra mirada

Pol Gibert

@polgibert

Aquesta tardor els i les socialistes tindrem una cita destacada en el 13è Congrés del Partit dels Socialistes de Catalunya. Però, què vol dir tenir congrés?

La paraula congrés ve del llatí congressus, que significa reunió. Fins aquí, res de nou. Però resulta molt més interessant conèixer com es va formar aquesta paraula llatina. El mot està compost del prefix con- (junt) i del verb gradi (fer passos, caminar), formant congređi (anar junts). I aquest punt sí que és interessant.

Els i les socialistes portem gairebé cinc anys sense poder fer, col·lectivament, una pausa, alçar la mirada i traçar el camí que volem seguir. Cinc anys en els quals el país i la seva gent han patit una crisi social i econòmica brutal, i que ens obliga a qüestionar els principis que ens ha dut on estem. Cinc anys on la socialdemocràcia europea segueix buscant solucions als problemes d'un món globalitzat, amb resultats poc destacables. Cinc anys on el projecte europeu ha vist créixer, dins seu, el monstre que va motivar la seva construcció: l'extrema dreta. Cinc anys durant els quals Catalunya ha anat aprofundint en l'atzucac nacional, dilapidant el prestigi de les institucions que tant esforç va costar recuperar.

Cinc anys, en definitiva, on han passat moltes coses. Moltíssimes.

I davant d'aquest huracà d'esdeveniments, necessitem nous horitzons per avançar cap a una societat regida per valors tan elementals com necessaris avui en dia: igualtat, solidaritat i fraternitat. Hem de recuperar el què el britànic Michael Foot va anomenar "Política paradisiàca", moderadament utòpica però amb un camí que val la pena recórrer.

I per fer-ho, ens cal un congrés. Ens cal aturant-nos un moment, agafar aire i marcar el rumb dels anys vinents. I fer-ho junts (recordant l'origen llatí de congrés), des de les agrupacions més petites a les més grans, del món rural a l'àrea metropolitana, amb les aportacions dels més joves (aquí m'hi trobareu al capdavant!) però sense oblidar l'experiència dels més grans. El repte és massa important com per ser excloents.

La desafecció dels ciutadans i les ciutadanes (i a vegades també dels militants) amb la política té molt a veure amb la impossibilitat que tenim per donar resposta a les necessitats bàsiques de la ciutadania. La nostra credibilitat depèn de les solucions que puguem donar a aquests problemes, de recuperar la utilitat de l'acció política. No ens hem de conformar en derogar una reforma laboral del Partit Popular, hem de posar sobre la taula quin model de relacions laboral volem per als pròxims vint anys, i lluitar per implementar-los. Hem de passar a l'ofensiva, la dreta neoliberal porta massa anys guanyant terreny a expenses dels nostres drets. Ha arribat el moment d'avançar, i això només passa per fer-los retrocedir a ells.

És una obligació moral dels progressistes democratitzar una economia fora de control dels poders públics. Com pot ser que durant la Gran Depressió el President Roosevelt pogués gravar a les grans fortunes amb un impost de fins al 91% i en ple segle XXI els més rics paguin un 1% a través de les SICAV's? No ho entén ningú, i això contribueix al descrèdit a la política.

D'altra banda, no podem oblidar que el "com" ho fem és bàsic en una societat cada cop més exigent, on la política implica empoderar els ciutadans i ciutadanes. Parlem d'ètica política, d'exemplaritat, de lideratges compartits, de lluita sense quarter contra les pràctiques corruptes,...

parlem de noves maneres de fer per retornar el prestigi al servei públic que és la política.

Ens cal recuperar els orígens, sortir al carrer, ser participants dels moviments que viuen els nostres barris. No es tracta només d'anar a parlar amb associacions de veïns, entitats,... que també, sinó de formar-hi part com ho havíem fet sempre els i les socialistes. Amb normalitat i sense complexos, demostrant el compromís amb els nostres veïns i veïnes i sent altaveus de les seves necessitats, que seran les nostres.

Per a molts joves, aquest serà el primer congrés on podrem fer sentir les nostres inquietuds, i també les nostres propostes. N'esperem molt d'aquesta data assenyalada en el calendari dels i les socialistes.

Els i les joves socialistes estem preparats per afrontar aquest moment decisiu. És més, en tenim ganes. Nosaltres ja hem passat pel nostre congrés, ja hem pogut aturant-nos i mirar cap on volem anar. I ara, volem contribuir, humilment, a reforçar el projecte socialista a Catalunya. Participar en cada debat que es produeixi, presentar les nostres propostes (més enllà dels temes "dels joves"), donar el punt de vista d'una generació que ens hem criat sota l'ombra d'un país en crisi.

Del debat que tinguem han de sortir polítiques clares i atrevi-

des que recuperin l'atractiu de la socialdemocràcia per una generació que busca solucions desesperadament. Hem d'abordar els canvis que requereix la nostra economia, aplaçats any rere any tot i la proclamada fi del capitalisme pels líders de la dreta europea. Hem de redissenar el nostre discurs envers la universitat, per tal de recuperar els drets dels i les estudiants (taxes, beques, programes d'intercanvi,...) però també del professorat precari, que ha vist truncada la seva carrera investigadora/docent amb les retallades i l'envelliment del món universitari. Un país que és capaç de formar grans professionals de la mateixa manera que els obliga a emigrar, és un país amb un present i futur malalt.

Hem de parlar de cultura, de treball, de fiscalitat, d'Europa, d'educació, de sanitat, de drets civils, de regeneració democràtica, d'Espanya, d'habitatge,... Hem de parlar, debatre, discutir i, finalment, acordar tots i totes plegats.

Els i les joves socialistes tenim per endavant un món per definir, i donat que ens hi passarem uns quants anys, volem estar segurs que ens hi sentirem còmodes.

El repte és immens. La nostra voluntat de participar-hi, també.

Pol Gibert és primer secretari de la JSC i diputat del PSC al Parlament de Catalunya.

FESTA DE LA ROSA 2016

24 DE SETEMBRE · PINEDA DE GAVÀ

Endavant!

www.endavant.info
 Edita: Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE)
 Carrer Nicaragua 75-77 - 08029 Barcelona
 Imprimeix: Imprintsa · DL: B-764-987
 Endavant · @_Endavant

Director:
 Eduard Rivas

Cap de redacció:
 Kiko de la Torre

Disseny: Departament de Disseny i Edicions del PSC

Consell de Redacció:

Aroa Arauzo, Meritxell Batet, Laia Bonet, Enric Casas, Jordi Font, Pol Gibert, Mònica Lafuente, Javi López, Joan Francesc Marco, Esther Niubó, Lourdes Pablo, Germán Rodríguez, Francesc Trillas.

Han col·laborat en aquest número: Miquel Iceta, Meritxell Batet, David Lizoain, David Fuentes i Pol Gibert.

Contacte: info@endavant.info